

Juče je bio zaista interesantan dan. Šetali smo gradom i sreli mnoge ljude. Bilo je mnogo entuzijazma, nade i prazničnog radosloženja. Naveče smo otišli na mjesto gdje smo čekali rezultate. Došlo je i dosta naših pristalica. Očekivali smo tridesetak ljudi ali došlo je oko stotinu njih. Interesantno je to da su ljudi zaista imali veliku nadu, s obzirom na činjenicu da smo u posljednjih deset dana rasli jako brzo na anketama i svemu drugom. Zato, kako su rezultati pristizali, pokazala se realnost da, s obzirom da nikad nismo imali organizovanu stranku iza sebe, nismo imali pristup medijima, nismo imali infrastrukturu stranke, i možda to nije bila pobjeda koju su ljudi očekivali, ali ipak je to bio odličan rezultat. Dok se sve zbroji, čini se da ćemo imati blizu 50.000 glasova, što je blizu 10%. Ono što je dobro u vezi takvog rezultata je to da niko to još nije uradio, nijedan nezavisni kandidat još nije osvojio 50.000 glasova odnosno 10% od ukupnih glasova, kao i to da smo postigli bolji rezultat od nekoliko stranaka koje su imale vlastitu infrastrukturu iza sebe, kao i činjenica da smo sada iznenada postali snaga o kojoj svi pričaju u smislu takvog ishoda izbora odnosno činjenici da smo dobili toliko glasova. U jutrošnjim emisijama a i komentarima na internetu, svi pokušavaju da vide kako da mene kao osobu i kao politički resurs zadrže ovdje i kako da me uključe u buduće razgovore o strukturi vlade. Naše pristalice takođe govore o formiranju stranke i održavanju postignutog zaleta. Oni koji su poznavali političku situaciju i koliko glasova će biti ukradeno i koliko infrastruktura znači u ovom dijelu svijeta, s obzirom da ljudi ovise o strankama kako bi imali poslove, kako bi imali za života i koliko se boje da glasaju drugačije, dakle ti koji su znali sve to očekivali su da dobijemo između 25.000 i 30.000 glasova. Činjenica je da smo dobili duplo više i činjenica je da 50.000 glasova zapravo predstavlja našu bazu od 100.000 pristalica. To se množi brojem 2 iz sljedećih razloga: mnogi ljudi su glasali zbog straha od stranaka iako su mene smatrali najboljim kandidatom; mnogi ljudi su smatrali da nemam šansu da pobijedim pa samim time nisu željeli da njihov glas propadne, kao što kažu, pa su glasali za najmanje zlo od tri zla; a i zato što je mnogo glasova ukradeno. Takođe je činjenica da Željko Komšić dobio dosta mojih glasova, a njegova glavna mantra je da pobijedi protiv Čovića koji je nacionalista koji želi da razori Bosnu. Ljudi su glasali za Komšića samo zato jer nisu željeli da Čović pobijedi na hrvatskoj strani. Na bošnjačkoj strani, mnogi Bošnjaci koji su moja baza i koji bi inače glasali za mene, odlučili su da spase Bosnu na taj način – sprečavanjem nacionaliste da pobijedi. Dakle, mislim da je moja baza oko

100.000 ljudi, i svima je ta kalkulacija jasna, tako da to predstavlja potencijal za uvođenje nove političke snage odnosno opcije u bosanskohercegovački politički život. Sada razmišljamo o tome kako nastaviti i šta je sljedeći korak: je li to nova stranka, je li to nešto drugo, kao pokret, a ja ne znam kako da osnujem pokret bez političke organizacije. Jer, ovdje se radi o igrama moći, ovdje se stranke ne bave time kako rješavati probleme, nego kako ostati na vlasti, kako imati novac i kontrolu nad ljudima. Zato bi pokret koji bi modifikovao postojeće stranke bio mnogo teži nego u Sjedinjenim Državama, jer u SAD-u je to zasnovano na problemima koji se moraju rješavati a ne na pristupu novcu i kontroli ljudskih života. Nivo demokratije u SAD-u je mnogo veći nego ovdje. Dakle, to je veliko pitanje: kako nastaviti? Mnogi ljudi me zovu sa raznim prijedlozima i idejama, mnogi sad žele postati članovi te stvari, pa ja moram odlučiti šta će ta stvar zapravo biti. Iskreno, volio bih da sam pobijedio, ali to je bilo nerealistično. Ono što je realistično a što sam i želio bilo je započeti ovaj proces promjene političkog diskursa – što se i dogodilo; da moje ime bude prepoznato – što se takođe dogodilo; i da utvrdim s kim se može kreirati ova politička opcija - i to se dogodilo. Odlično je da su mnogi mladi ljudi u toj grupi. Mislim da je ovo odličan rezultat, bolji nego što su mnogi očekivali, osim naših najsrčanijih pristalica koji su željeli potpunu pobjedu odmah. Nivoa varanja na glasačkim mjestima jasan je dokaz da je naša politička svijest niska, i da je naša sposobnost da budemo uključeni u pristojne političke procese sa visokim integritetom minimalna u Bosni, i to je nešto na čemu se mora raditi.

Clark Curtis:

Za tebe lično, ne znam je li zahvalnost prava riječ, ili osjećaj postignuća u odnosu na tvoj inicijalni cilj da zapališ iskru?

Mirsad Hadžikadić:

Zapravo, ne znam. Nema osjećaja postignuća ali ima osjećaj obaveze da podignem raspoloženje onih koji su mislili da smo trebali odmah da pobijedimo, a onda da odlučim kuda ići. Dakle, nemam osjećaj postignuća nego samo osjećaj da je jedna faza gotova i da moram odlučiti šta će sljedeća faza biti. Drago mi je da je gotovo, teško je pogledati unazad na dan sa deset sastanaka i upravo sam shvatio da se jutros nisam ni obrijao, tako da moram to da uradim. Jutros me nije bilo briga i samo sam izašao iz kuće, jer nisam morao ići na sastanke. Zaista nemam osjećaj postignuća. Drago mi je da se to desilo i da je gotovo. Sljedećih deset dana će biti značajno jer će

se uspostavljati vladajuće koalicije, i mi moramo utvrditi kako će to uticati na našu sposobnost da se organizujemo. Vidjet ćemo.

Clark Curtis:

Ja sam osjetio energiju u prostoriji sinoć, i bilo je mladih ljudi koji su definitivno bili uz tebe. Neki od njih su predviđali pobjedu i bili su spremni da započnu danas sa pokretanjem ovog pokreta. Ali, drugo pitanje koje je uporno iskakalo je to što su neki tvoju originalnu poruku shvatili kao da se ne radi samo o tebi nego i o njima i promjenama, a drugi su rekli da to ne mogu uraditi bez tebe. Kako ti pristupaš tim pitanjima?

Mirsad Hadžikadić:

Sve vrijeme sam im govorio da ne želim kreirati nešto što je zasnovano samo na jednoj osobi. Ono što želim osnovati je stranka koja bi bila ustanovljena na osnovu seta načela a u kojoj bi ljudi bili kako bi preuzeli vlasništvo nad tim. Da, ja ću biti tu, ali da li ću se kandidovati sljedeći put, to je malo vjerovatno. Rađe bih da imamo mlađu osobu za koju možemo iskoristiti četiri godine da ju uspostavimo kao poznatu osobu pa da se onda ta osoba kandiduje. Da, treba im neko ko će im pokazati pravac i podignuti raspoloženje i ja to mogu uraditi, ja ću odigrati tu ulogu. Ali neću to pretvoriti u stranku jedne osobe, jer je to recept za neuspjeh.

Clark Curtis:

Mislim da si na ovo pitanje već prilično odgovorio, ali ipak ću ga postaviti. Za tebe lično, je li prebrzo da analiziraš koja će tvoja uloga tačno biti u budućnosti?

Mirsad Hadžikadić:

Pa, nije. Vjerovatno ću upravljati strankom, ali to ne znači da ću neophodno biti kandidat za neke funkcije u budućnosti. A i vođa stranke samo dok ona ne očvrsne i ne bude se kretala u pravom smjeru, možda naredne četiri godine, a onda ju prepustiti nekome drugom.

Clark Curtis:

Samo želim izraziti riječi pohvale za tvoj trud. Za mene je bilo jako vrijedno iskustvo vidjeti sve što si učinio.

Mirsad Hadžikadić:

Hvala ti, cijenim to. Mislim da se bosanska politika odnosno politički proces promijenio ovom kandidaturom, i mislim da će to biti jedan trajni učinak, jer ljudi su vidjeli da može postojati pošten, sofisticiran, inteligentan i čestit način kandidovanja na izborima, upravljanja kampanjom i definisanja seta pitanja, tako da sam jako zadovoljan time.

Clark Curtis:

Samo da postavim još jedno pitanje. Je li „historijsko“ presnažna riječ za ono što se ovdje dogodilo po pitanju onoga o čemu se priča i po pitanju budućnosti?

Mirsad Hadžikadić:

Da. Ne želim biti neskromna osoba, ali mislim da je to tačno jer ništa ovakvo se još nikad nije dogodilo, i u tom smislu to jeste historijsko. Do koje mjere će to promijeniti smjer u kom zemlja ide, to ne znam. Siguran sam da se priča o našem uspjehu. 50.000 glasova je teško ignorisati na izborima na kojima pobijedite sa 160.000 glasova. To je jedna trećina. Dakle, ljudi će početi pričati o nama i već pričaju o nama, kako bi dokučili kako bi to možda uključili u ono što oni rade. Pa, mislim da u tom smislu jeste historijsko, i drago mi je da se dogodilo.

Clark Curtis:

I meni je. Hvala ti.

Mirsad Hadžikadić:

Hvala tebi, cijenim to.